

Co s tou čtyřicítkou?

Drazí farníci,
prožíváme postní dobu, takže je jasné, že řeč nebude o krizi středního věku ani o omezení rychlosti na silnici. Víme, že v biblické tradici – i v té křesťanské, je symbolika čísel důležitá. Půst trvá čtyřicet dní proto, že Izrael putoval 40 let pouští. Také Ježíš se čtyřicet dní postil na poušti, 40 dní pršelo při potopě světa, 40 dnů strávil Mojžíš na hoře, než dostal desatero a Jonáš mluví o čtyřiceti dnech před vyvrácením Ninive...

Chtěl bych se nad číslovkou čtyřicet zamyslet z pohledu, se kterým se asi běžně nesetkáváme.

V první řadě, 40 dní odpovídá šestinedělí po porodu. Židé tento čas označují jako čas očišťování. Čas, kdy se tělo rodičky vrací ke stavu před těhotenstvím. V postní době bychom mohli říci, že se člověk v jistém slova smyslu vrací ke stavu před hříchem – k původní harmonii. Očišťuje se od všeho, co hřích v jeho životě změnil. Zároveň je šestinedělí také obdobím intenzivního sžívání se miminka a maminky.

OBSAH

Obsah

Co s tou čtyřicítkou?	1
Březnové dění	2
Levý Hradec - Taizé s mládeží 3	
Charita představuje Mosty ...	4
Podruhé s arcibiskupem.....	5
Kdo miluje, ten zpívá	6
Mám čtyři bráchy	7
Ze Slivice do Liberce.....	8
Pastorační radu čekají volby .	9
P. Josef Ptáček: doba změn	12
Budování farní kaple.....	14
Svatý Benedikt z Nursie	16

Pokračování ze str.1

Tedy čas budování a prohlubování vztahů, to, co vyjadřujeme ve vztahu k postní době termínem almužna. Je to období, kdy věnujeme svůj čas tomu, abychom tyto vztahy – v manželství, rodinách, farnosti, obci... budovali.

Čtyřicítka nás ale může vést také k období těhotenství. To trvá 40 týdnů. Je to čas, kdy se počatý člověk vyvíjí a připravuje na život na této zemi. Čtyřiceti denní postní doba je takovým okamžikem počátku našeho nového života. Připravujeme se na obnovu křestních závazků, na nové zrození (vzkříšení). Postní doba je pro nás příležitostí, abychom prožili jiným způsobem prenatalní období, osvojovali si věci a projevy pro nový život, aby tak o Velikonocích skutečně došlo k naší obnově a my jsme začali žít jako nová stvoření.

Tematika vody je ostatně spojena s číslem 40 i v židovské tradici. V hebrejštině jsou totiž pro číslice užívány znaky z abecedy.

Pro čtyřicítku je to písmeno mem. Toto písmeno představuje vodu, a následně se tedy pojí s tématem očištění a obnovení.

Poslední událostí, na kterou bych ve vztahu k číslu 40 odkázal, je období Ježíšova veřejného života. Pokud přijmeme tradici, že Ježíš byl pokřtěn 6. ledna a veřejně působil tři roky, pak napočítáme 40 měsíců jeho veřejného působení (to začalo 40 dny na poušti). Postní doba nás tak i v této souvislosti připravuje na nový způsob života, který nás uschopňuje k tomu, aby náš život byl naplněný, prožíván v uskutečnění našeho povolání.

Drazí farníci, nám všem bych moc přál, abychom tento nabízený čas milosti a spásy využili, abychom v něm rozpoznávali projev Božího milosrdenství, dar, který nám nabízí.

K tomu vám žehnám

R.D. Martin Sklenář

Březnové dění v Kralupech a okolí

Čt	7.3.	17:00	akce Pamatuj - Kámen zmizelých	Kralupy nad Vltavou - Městské
Ne	17.3.	18:00	Koncert	Kralupy nad Vltavou - kostel
So	23.3.	9:00	Bridága v Zeměchách	Kostel Zeměchy
So	23.3.	12-17h	Vajíčkobraní	Velvary - náměstí
Ne	24.3.	17:00	Koncert	Veltrusy - kostel
Po	25.3.	16 - 20 h	Zpovědní den	Kralupy nad Vltavou - kostel
St	27.3.	večer	Pesachová večeře	Kralupy nad Vltavou - fara
Čt	28.3.	14:30	Setkání seniorů	Kralupy nad Vltavou - fara
Čt	28.3.	10 h	Missa chrismatis	Praha - katedrála

Levý Hradec - Taizé s mládeží

Dne 28.1.2024 večer jsme se s početnou skupinkou kralupské mládeže vydali na skoro noční výlet vlakem do Levého Hradce. Od 19:00 tamní farnost Roztoky u Prahy pořádá modlitbu Taizé, večerní chvály. Sešli jsme se tedy na vlakovém nádraží, sedli na vlak a jeli.

Vystoupili jsme na zastávce Roztoky-Žalov a vesele a svižně stoupali do kopce k našemu cíli. S paní, která organizuje tuto večerní modlitbu, jsme byli předem dohodnuti, takže byla na naši „přepadovku“

připravena, ale i tak jí překvapilo, že nás přijelo tolik. Uvnitř kostela svatého Klementa jsem osobně nikdy nebyla, těšila jsem se proto i na poznání nového

sakrálního prostoru. Nejprve proběhla prohlídka místního „podzemí“, respektive základů rotundy a poté jsme dostali sešitky s písněmi a začali zpívat a modlit se.

Něžná atmosféra ticha a našich nespěle se přidávajících hlásků ke společné modlitbě nás pohltila a ani nevím jak a najednou byl konec. O to větší kontrast jsme zažili venku, neboť jsme zjistili, že nejbližší vlak nám jede asi za 8 minut a že je tedy třeba si pospíšet, abychom v té zimě nemuseli čekat na další vlakový spoj.

Komunita Taizé je křesťanské ekumenické společenství klášterního typu nacházející se v burgundské vesnici Taizé ve Francii. Byla založena v roce 1940 bratrem Rogerem (Roger Schütz). Dnes komunita čítá kolem 100 bratrů, katolíků, i různých

protestantských vyznání, kteří pocházejí z více než 25 různých národů. Bratři hledali způsob, kterým by se mohli všichni mladí lidé zapojit do pravidelných modliteb komunity; původně byly totiž náplní modliteb především dlouhá kantika (chvalozpěvy, hymny) a zpívané žalmy ve francouzštině. Oslovili francouzského hudebního skladatele Jacquesa Berthiera, zda by spolu s nimi

hledal způsob, jak zpěvy zjednodušit. Postupně se v Taizé začaly používat krátké, stále se opakující zpěvy meditativního charakteru zpívané v různých jazycích, které je snadné se naučit. Na tvorbě zpěvů s komunitou spolupracoval i Joseph Gelineau. Od devadesátých let 20. století komponují nové písně sami bratři komunity.

Tolik citace z Wikipedie, kdybyste (stejně jako já) nevěděli, co to vlastně to „tezé“ znamená 😊. Výlet se nám všem moc líbil a už teď se těšíme na další společné zážitky. **Iva Žyrková**

KOSTEL NIČENÍ

Naši milí,
Děkujeme všem, kteří se nám ozvali na naše výzvy a jakkoliv nám pomohli nebo pomohou. Velmi si Vaší služby a pomoci vážíme!!!
Tentokrát bychom rádi znali Váš názor na úzké pruhy koberečků, které jsou na klekadlech v lavicích. Svým způsobem ztěžují údržbu a vlastně nikdy nemohou být úplně čisté. Zároveň v létě, kdy na sobě nemáme tlustší vrstvy oblečení, se na nich klečí poněkud nekomfortně. Na druhou stranu ale na pohled vypadají lavice tak nějak

„zabydleně“. Proto vás všechny prosíme, zda byste nám mohli jakýmkoliv způsobem vyjádřit svůj názor na tyto koberečky – mailem (michal.zyrek@farnostkralupy.cz), telefonicky (739588244 Iva, 736506812 Michal) nebo přímo v kostele, když nás potkáte přede mší nebo po mši. Chceme slyšet vaše názory, hlas lidu, chceme slyšet, co by vám více vyhovovalo, abyste se v našem farním kostele cítili všichni jako doma 😊.

Vaši kostelníci Iva a Michal Žyrkovi.

Charita představuje Mosty

Milé sestry a bratři, rády bychom Vám představili činnost Komunitního centra Mosty pod záštitou Charity Kralupy nad Vltavou. O Mostech jste možná už slyšeli, ale nevíte, čemu všemu se věnují.

Komunitní centrum započalo své fungování již na začátku léta roku 2023. Od té doby jsme měli možnost uspořádat mnoho setkání - posezení u kávy s doprovodným programem, cestopisné přednášky, počteníčka (předčítání z knih) s dětským oddělením Městské knihovny Kralupy, setkání pěstounů, keramické a šicí workshopy. V rámci komunitního centra jsme také zdobili perníčky i degustovali víno a bavili se spolu při večerech s živou hudbou.

Škála nabízených aktivit je široká a budeme rádi, když si mezi nimi vyberete i vy a přijдете mezi nás. Několik akcí svou přítomností podpořil i R.D. Martin Sklenář, je to vítaná možnost setkat se s naším knězem i mimo zdi kostela. Vstup na všechny akce komunitního centra je zcela zdarma. Většina akcí se koná v Kavárně Rígrovka.

V březnu se můžete těšit na oslavu Mezinárodního dne žen a mnoho dalších akcí. Naším cílem je nabídnout možnost sousedského setkávání, mezigeneračního propojování a zapojování se do společenského života v místě bydliště.

Velmi se těšíme na další setkání.

Za tým Komunitního centra

**Marcela Marhanová,
PR Charita Kralupy nad Vltavou**

Podruhé s panem arcibiskupem

Milí farníci,
v pondělí 5. února se konalo v naší farnosti setkání členů pastoračních rad z Podřipského vikariátu. Každou farnost zastupovali v průměru tři členové pastorační rady spolu s duchovním doprovodem jednotlivých farností: P. Peter Kováč (Neratovice), P. Jiří Čepl (Budyně nad Ohří), P. Martin Brousil (Roudnice nad Labem) a P. Martin Sklenář za naši farnost.

Hlavním hostem celého setkání byl pan arcibiskup Mons. Jan Graubner, který za tak krátkou dobu působení v pražské arcidiecézi (jmenován pražským arcibiskupem 13. 5. 2022) navštívil naši farnost již podruhé (1. setkání se konalo 13. 2. 2023). Bylo to setkání moc milé a vážíme si toho, že si pan arcibiskup našel čas k osobní návštěvě i navzdory pokročilejšímu věku a zajímá se o dění v jednotlivých farnostech. Ptal se na to, co se farnostem povedlo, nebo co se plánuje a naopak co nám dělá starosti. Vybízel zúčastněné k vzájemné spolupráci, k sdílení svých zkušeností, úspěchů napříč vikariátem, k utváření a rozvíjení společenství.

Jedné z akcí pořádané neratovickou farností se měli možnost účastnit i naši farníci, a to farního plesu, kterému předcházela dětský karneval. Můžeme se tím inspirovat. snad se i nám podaří připravit akce, na které rádi přijedou farníci našeho vikariátu.

P. Martin panu arcibiskupovi prezentoval činnost v naší farnosti, týkala se nově vzniklých společenství, a to příprava na život z eucharistie nebo páteční dětské odpoledne. Příprava na život z eucharistie se týká dětí, které by měly letos přistoupit k 1. sv. přijímání. Cílem těchto setkávání je, aby si děti uvědomily velikost a sílu této svátosti a nebraly tuto svátost jako dosažení nějaké

mety. P. Martin se dále zmínil, jak probíhají páteční dětské odpoledne, že to někdy není jenom o hraní a zábavě, ale i přípravě na bohoslužbu, třeba formou sehrané scénky na boží slovo, které během odpoledne děti nacvičí a pak předvedou v kostele během homilie. Zmínil se, že jeho zájmem je děti motivovat a pověřovat je úkoly a tím vést k odpovědnosti. Dále jsme pana arcibiskupa informovali o existenci

společenství mladší mládeže, která se ve farnosti schází každou neděli a je otevřena i novým členům. Pověděli jsme také o novém společenství mystagogie, které slouží především nově pokřtěným ve farnosti, případně osobám hledajícím, které mají v hlavě nezodpovězené otázky na téma víra.

Na závěr pan arcibiskup poděkoval za milé setkání, které jsme ukončili společnou modlitbou a přislíbil, pokud mu to zdraví dovolí, že by nás opět za rok navštívil 😊.

Alena Schneiderová

Kdo miluje, ten zpívá

Drazí bratři a sestry, v liturgickém okénku se věnujeme tomu, jak se, díky účasti na Kristově kněžství, aktivně účastníme eucharistického slavení. Už jsme se věnovali vnitřní aktivní účasti, která se projevuje zvláště ve chvílích ticha. Věnovali jsme se rovněž vnější aktivní účasti, a to různým postojům a gestům. Dnes dokončíme naše úvahy o aktivní vnější účasti, a to tím, že si řekneme něco o zpěvu.

Možná si ještě pamatujeme období koronavirových opatření, kdy bylo po určitou dobu také zakázáno zpívat, a to včetně liturgie. Nevím, zda jste zaznamenali následné vyjádření Ústavního soudu, který se otázkou zákazu zpěvu při liturgii zpětně věnoval. Za zmínku stojí rozhodnutí soudu z 22. dubna roku 2021. Zde soud, když citoval např. konstituci II. vatikánského koncilu Sacrosanctum Concilium nebo sv. Augustina, dospěl k závěru, že zpěv je podstatnou částí liturgie: „Má zásadní význam i v liturgii křesťanských církví – pokud jde o nejpočetnější Katolickou církev, lze zmínit bod 112 koncilní konstituce o posvátné liturgii (Sacrosanctum concilium) ze 4. prosince 1963, podle níž je bohoslužebný zpěv nezbytnou nebo integrující součástí liturgie“. Připomínám toto vyjádření Ústavního soudu třeba proto, abychom si uvědomovali, jak významnou součástí liturgie zpěv je a abychom k němu tedy přistupovali odpovědně.

Význam zpěvu při liturgii je vyjádřen ve 39. článku Všeobecných pokynů k Římskému

misálu: „Apoštol vybízí věřící, kteří se společně scházejí v očekávání příchodu svého Pána, aby společně zpívali žalmy, hymny a duchovní písně (srov. Kol 3,16). Zpěv je totiž znamením plesání srdce (srov. Sk 2,46). Proto sv. Augustin správně říká: „Kdo miluje, ten zpívá“, a již ve starověku vzniklo přísloví: „Kdo dobře zpívá, dvakrát se modlí“. A článek 40 téhož dokumentu pokračuje: „Při slavení mše je tedy třeba velice si vážit zpěvu...“.

Co se týká zpěvu ve mši sv., tak můžeme rozlišit dva (tři) základní druhy zpěvu. V liturgii jsou takové zpěvy, které tvoří samotný obřad nebo úkon. Tyto zpěvy můžeme rozlišit na dvě skupiny. První tvoří ordinarium. Slovo ordinarium je z latinského výrazu „ordo“, totiž řád. Tedy jedná se o zpěvy, které patří k řádu mše sv. a které proto nemohou být nahrazeny žádným jiným zpěvem. Jedná se o Kyrie (Pane, smiluj se), Gloria (Sláva na výsostech Bohu), Credo (Vyznání víry), Sanctus (Svatý) a Agnus Dei (Beránku Boží).

Mezi zpěvy, které tvoří samotný obřad, či úkon, patří také responsoriální žalm (ten je meditací úryvku prvního čtení), Aleluja a verš před evangeliem (zpívat před evangeliem píseň je tradice našich oblastí, ovšem správně by se měl vždy zpívat verš), aklamace po proměňování a zpěv po přijímání.

A pak jsou v liturgii ještě zpěvy, které doprovázejí jiné obřady. Jedná se o vstupní zpěv, zpěv k přípravě darů a k přijímání. Tyto zpěvy jsou při liturgii povinné. To znamená, že pokud není liturgie doprovázena zpěvem,

tak se místo vstupního zpěvu a zpěvu k přijímání čte antifona a v čase přípravy darů se pronáší žehnací modlitby.

To jsou tedy různé druhy zpěvů, které v liturgii zaznívají. Z logiky věci tedy vyplývá, že tyto části by se měly v liturgii, pokud je to jen trochu možné, zpívat. Tento zpěv je znamením „plesání srdce“ shromážděného společenství.

Každý z těchto zpěvů, zvláště pokud doprovází nějaký jiný obřad, má svůj význam. Tak například u vstupního zpěvu platí následující: „Smyslem tohoto zpěvu je zahájit bohoslužbu, podporovat jednotu všech shromážděných, uvést jejich mysl do tajemství liturgické doby nebo svátku a provázet průvod kněze s přísluhujícími“ (Všeobecné pokyny, článek č. 47). V těchto slovech můžeme vidět hned několik významů zpěvu. Jeho vnější projev ale spočívá především ve sjednocení, v uvedení do slaveného tajemství, respektive v doprovázení toho, co právě koná kněz.

A tak bychom mohli pokračovat i u dalších částí, ale to nechávám k vašemu osobnímu studiu.

Tímto bych chtěl všechny povzbudit k tomu, abychom při liturgii zpívali! Zpěv není jen o zpěvu! Ano, je možné, že někdo neumí zpívat. Nikdo také nevyžaduje, aby lid zpíval jako sbor sólistů. Každý může otevřít zpěvník a připojit se ke zpěvu – třeba jen potichu. Ale pokud člověk odmítá a priori jakýmkoli způsobem se na zpěvu podílet (nevezme a neotevře si ani zpěvník), tak se odmítá aktivně účastnit liturgického slavení. Každý by měl pochopit, že zpěv (otevření kancionálu a „čtení v něm“) není něčím, co ho obtěžuje, nebo něco jen pro některé, ale že se jeho prostřednictvím sám aktivně podílí na slaveném tajemství.

Závěrem bych chtěl poděkovat těm, kteří v liturgii zpívají. Jednak jednotlivcům (varhaníkům, zpěvákům žalmu, schole...), tak také lidem, kteří zpívají „v lavici“. Zrovna nedávno jsem si při nedělní mši svaté v Kralupech, když kostel „zněl“ zpěvem říkal, jak je to krásné a že jsem v Čechách toto dlouho nezažil. Kéž bychom se nebáli zpívat a zpívat nahlas třeba také ve všední den...

R.D. Martin Sklenář

Mám čtyři bráchy a jednoho v nebi

Tomášek Zeman je dalším dítětem, které se připravuje na život z eucharistie a které se dnes představí.

Jmenuji se Tomášek Zeman, píšu o sobě poprvé a sám. Je mi sedm, bydlím ve Veltrusech a mám hezké tričko a svaly. Doma mám čtyři starší bráchy

a jeden na mě čeká v nebi. Maminka je na mě hodná a táta je v práci. Do kostela chodím rád, ale nudím se tam, protože tam jen sedím a klečení bolí na kolena (a když mám kraťasy, tak ještě víc:). Už se těším, až se tam s mým nejlepším kamarádem Ježíšem setkám taky jinak - v "eucharistii". S mým druhým nejlepším kamarádem Frantou chodím rád na výlety a do kostela taky. Máme se všichni kamarádi rádi. Na pana faráře a na Boha nikdy nezapomenu.

Ze samoty Slivice do Liberce

*Drazí farníci, kdybyste chtěli někdy zajet navštívit otce **Františka Masaříka**, tak jej od března už nezastihnete ve farnosti Slivice, ale v Liberci. Od 1. 3. 2024 je ustanoven arciděkanem ve Římskokatolické farnosti arciděkanství Liberec. Jeho nová adresa je: Římskokatolická farnost arciděkanství Liberec, Kostelní 7, 460 01 Liberec. Otcí Františkovi přejeme, ať se mu v nové farnosti daří a líbí a ať mu Pán na této další etapě jeho kněžské cesty žehná! Také jsme ho poprosili, aby nám o sobě a o tom překvapivém „přestupu“ napsal pár vět. Souhlasil, v jakémsi okouzlení nad tou absurditou, díky které nabídku jít do Liberce „nebral jen jako nějakou vnitřně církevní politiku, ale jako součást Božího plánu.“*

Milí farníci, když jsem odcházel z Kralup, velmi se mi nechtělo. Nevěděl jsem ani kde budu bydlet. Děkuji touto cestou P. Brousilovi z Roudnice, že mi pomohl přes místního pana starostu sehnat byt na dobu 3 měsíce a mohl jsem bydlet v Milíně. Bydlel jsem tam celé léto až do 28.9. V té době jsem se s farností a jejím chodem seznamoval a byt na faře mi rekonstruovali. Na svatého Václava jsem se tedy usadil na faře, začala běžná pastorece, včetně návštěv v Oblastní nemocnici v Příbrami, kde jsem nastoupil jako nemocniční kaplan v části nemocnice na Zdaboři.

Tuto činnost jsem si vyhlédl už v Kralupech, protože jsem věděl, že fara je na osamoceném místě a nechtěl jsem ztratit kontakt s lidmi. V lednu mě navštívil na faře P. Stanislav Příbyl, který byl mezitím jmenován za biskupa v Litoměřicích. Přijel, aby se mě zeptal, zdali bych nepřijal pozvání do farnosti Liberec na arciděkanství. Měl jsem se stát součástí výměny jednoho kněze z Litoměřické diecéze za kněze z pražské arcidiecéze.

Mohl jsem říct ne a vše by pěkně bez potíží šlo dál. Ale tato nabídka byla tak absurdní, že jsem to nebral jen jako nějakou vnitřně církevní politiku, ale jako součást Božího plánu se mnou. Víím, že pokoj a komfort Slivice, ve kterém byl i luxus samoty, mám vystřídat za městskou farní pastoreci pátého největšího města v České republice. Připadal jsem si jako Jonáš, který měl jít do velkého města... přesto jsem po modlitbách na nabídku kývl.

Musel jsem. Jinak bych asi stěžil pak někdy mluvil o Abrahámovi, který se ve svých 75 letech vydal z Chaldejského Uru do Kanaanu. To, zač se taky v těchto dnech hodně modlím, jsou moji zdejší farníci. Je mi jich líto. Byli ke mně tak laskaví a obětaví. Teď, když je opouštím, připadám si jako otec, který utíká od svých dětí. Bojím se, abych nebyl posledním duchovním správcem na Slivici.

Liberecký kostel sv. Antonína.

Přesto si myslím, že je tato zkouška může třeba i posílit a hlavně, že jen Kristus o sobě mohl říct, že On je dobrý pastýř a že mu záleží i na společenstvích na Slivici, v Milíně, v Pečicích i na Makové hoře.

V Liberci budu střídat mého spolužáka z Teologického konviktu P. Radka Jurnečku. Podle toho co mi sdělil, čeká mě to, co mi nejvíce nejde. Zastupovat farnost před městem, krajem, magistrátem. Přistupuji k tomu s bázní. Snad mě Pán neopustí a dá mi odvahu. Hlavně nechci zapomenout, že jsou tam lidé, které bych velmi rád znal jménem. Protože za každého z nich umřel Pán.

Vy víte, že individuální kontakt jsem měl vždycky nejraději. I Pán se přibližoval k jednotlivcům. Toto bych nechtěl podcenit, při všech veřejných aktivitách.

V říjnu jsem nastoupil na Teologickou fakultu Jihočeské univerzity na obor nemocniční kaplan. Bez tohoto kurzu není v budoucnu možné tuto službu vykonávat. Je mi líto, že jsem musel kurz v polovině studia ukončit. A vůbec netuším, co mě čeká v Liberci. Přesto jsem rád, že jsem mohl službu kaplana vykonávat.

Kaplanství nezahrnuje pouze pastoreci nemocných z katolického pohledu, ale také nebát se pobýt s těmi, kdo nejsou třeba žádného vyznání, nebo duchovní službu ani nemají zájem. Ne vždy jsem se setkal se zájmem o tuto službu, ale v naprosté většině ano, i když o svátosti třeba zájem nebyl. Víc se o tom neodvážuji psát, protože i pro mě to bylo nové a nezvyklé. Kaplan se stává jakoby jedním z nemocničního personálu. Přesto ale mnozí se na nás dívali pohledem, je zde pan farář (a koho pomaže, ten musí odejít na onen svět). Rád bych se vrátil k nemocničnímu kaplanování. Osobně si myslím, že tato forma pastorece má význam. Je alarmující, že se toho dokáží podstatně víc chopit evangelické církve a nám katolíkům je to někdy tak bolestně jedno.

Na závěr mi dovoluťe poděkovat Vám, celé farnosti za vše, co jsem ve Vaší farnosti mohl prožít. Tak rád na Vás vzpomínám. Prosím, pomodlete se za mě jeden Zdrávas, velmi Vám budu vděčný.

František Masařík

Pastorační radu čekají volby

Drazí bratři a sestry,
o první neděli v postní době jsme mohli vyslechnout pastýřský list našeho arcibiskupa Jana Graubnera, ve které mimo jiné zmínil důležitost spolupráce kněze s farníky. Jedním z takových jedinečných prostorů, kde tato spolupráce může probíhat, je pastorační rada farnosti. Tu sice, podle stanov pražské arcidiecéze, není farář farnosti povinen ustanovit (povinnost se týká ustanovení ekonomické rady farnosti), přesto osobně

vnímám, že je to nanejvýš vhodné, protože ona se může stát a měla by být jedinečným prostorem pro úvahy o pastoreci v rámci farnosti.

Naše farnost pastorační radu má, ale uplynul čas, po který má být ustanovena. Proto bude vhodné připravit volby. Ty počítají s aktivním zapojením farníků. Obecně vnímám, že v naší společnosti, církve nevyjímaje, se u voleb můžeme setkávat s jedním problémem. Totiž, že člověk volí, ale

vlastně neví, koho volí (ve smyslu, co je úkolem a posláním volené osoby, co může skutečně dělat). Tak se můžeme setkávat např. před prezidentskými volbami, že se diskutují témata, která pro prezidentský úřad nejsou nosná, podobně krajské volby jsou mnohdy zaneseny témata, se kterými krajští zastupitelé nebudou moci nic udělat...

Než tedy přistoupíme k volbám do pastorační rady farnosti, vnímám jako nanejvýš vhodné v několika člancích našich farních listů představit fungování pastorační rady farnosti. Jednak je to pozvání pro to, abychom se zamýšleli, kdo je pro zvolení do pastorační rady farnosti vhodným kandidátem a takové lidi jsme ve farnosti nacházeli. A pak je to také pozvání pro ty, kteří budou kandidáty a následně budou zvoleni, aby chápali, co je v pastorační radě jejich úkolem a posláním.

Rád bych tedy v následujících číslech farních listů dal prostor k tomu, abychom se na volby připravili. Předkládám určitý harmonogram, co můžete v následujících číslech očekávat.

V tomto čísle bych rád představil něco ze stanov PRF a její poslání. V dubnovém čísle napíši, jak bych byl rád, aby PRF ve farnosti fungovala. V květnu bych rád napsal článek, ve kterém bych sepsal svá očekávání a výzvy, které ve farnosti vnímám. Vyjádřím tam také, jaké spolupracovníky bych pro svou kněžskou službu potřeboval.

V červnovém čísle bude prostor pro všechny farníky, aby oni napsali svůj pohled, co, v kontextu dříve napsaného, vidí jako výzvy a úkoly pastorační rady. V červnu rovněž bude spuštěno první kolo voleb, kdy bude možné navrhnout kandidáty. To bude někdy do konce července.

V zářijovém čísle pak bude prostor pro všechny navržené kandidáty (kteří vzejdou z prvního kola). Vytvoří se dotazníček, na jehož otázky budou moci kandidáti odpovědět (co vidí za výzvy ve farnosti, čemu se v PRF chtějí věnovat, apod...). Na přelomu září a října by pak proběhly volby.

Tento harmonogram je orientační, v průběhu času může dojít k posunu, úpravě. Já bych byl především rád, aby z voleb vzešla funkční pastorační rada, která může plnit své poslání a být mým spolupracovníkem.

Nyní tedy představení stanov pastorační rady farnosti v pražské arcidiecézi: Stanovy PRF můžete nalézt na webových stránkách naší farnosti. Všem bych doporučil, aby si je v následujícím období přečetli (zvláště pasáže o úkolech PRF) a podle toho kandidáty volili. V tuto chvíli zde představím jen vybrané části.

Začneme základními ustanoveními (ve stanovách označeno jako §1, čísla 1-3). Zde se praví, že PRF je poradním a pracovním orgánem faráře. Proto PRF spolupracuje s farářem „při vytváření farní obce tak, aby byla živým společenstvím věřících podle slov: „Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši“. PRF nese spoluzodpovědnost za šíření poselství spásy.

Dále se mluví o nutné duchovní formaci členů, jejich dalšího náboženského vzdělávání a celkovém rozvoji osobnosti. Zde bych doplnil, že, aby mohli členové PRF přemýšlet o tom, jak spolupracovat na poslání farnosti, je třeba, aby se vzdělávali např. v církevní nauce, v církevních dokumentech (mám na mysli především ty týkající se pastorační práce, cílů, úkolů, „povinností“). Pro přínosné fungování PRF (a já bych si takové přál) je třeba, aby členové byli v souladu s učením církve a aby měli

zájem o poznávání základních cílů ve službě církve (příprava na svátosti – co je cílem přípravy, apod...).

V §2 základních ustanovení nalezneme dvě čísla. První představuje úkol PRF: „Úkolem PR je spolu s farářem posuzovat otázky týkající se farnosti, radit se o nich, nalézat možnosti řešení, usnášet se na opatřeních, poskytovat součinnost při jejich realizaci nebo je přímo realizovat. Na základě znalosti situace farnosti podílet se na vytváření pastoračního programu“. Úkolem PRF není klást si otázku, zda budeme něco dělat, či nikoli, ale hledat řešení, jak to budeme dělat.

Číslo 2 tohoto paragrafu představuje některé z úkolů PRF. Předkládám všechny zmíněné: probouzet a prohlubovat vědomí spoluzodpovědnosti za farní společenství a oživovat spolupráci jeho členů; získávat a připravovat členy farního společenství pro službu předávání víry a jejího prohlubování; podporovat vznik a rozvoj nových kněžských a řeholních povolání ve farnosti; přinášet podněty a návrhy pro přípravu a slavení bohoslužeb a pro živou účast celého farního společenství na liturgii; podporovat službu v charitativní a sociální oblasti a spolupracovat s místní charitou tam, kde je ustavena; vidět zvláštní životní situaci rodin a různých skupin farního společenství a hledat účinnou pastorační a charitativní pomoc v jejich potřebách; podporovat vzdělávací činnost ve farnosti; pravidelně informovat farní společenství písemně i ústně o práci a problémech ve farnosti; společnými úkoly a akcemi posilovat vědomí společenství; zvolit jednoho svého člena za člena ekonomické rady farnosti.

PRF tedy nefunguje např. jako staršovstvo v evangelickém prostředí, či parlament. Členové nejsou zástupci lidí (ve smyslu, že zastupují jejich zájmy – dobře rozumějme). Primárním úkolem PRF není ani rozhodování a hlasování (i když i hlasovat se může, ale stále při principu, že hlasování nemůže jít proti hlasu kněze – v takovém případě jsou jasně dané procedury, viz §20). Její hlavní úlohou je předkládat faráři a celému společenství různé návrhy, vést dialog, zamýšlet se, hledat řešení, a především povzbuzovat ostatní k aktivitě, zapojovat je do dění. Bohužel, v mnoha farnostech se můžeme setkat s tím, že se význam a úloha PRF nechápe. A tak můžeme někde vidět, že členové PRF se vnímají jako zástupci určité skupiny, nebo mluvčí některých lidí, jinde je PRF jen proto, aby „odsouhlasila“ názory kněze, jinde je zase naopak jeho opozicí, nebo ještě hůře, někde PRF navenek působí způsobem, že ostatní vede k pasivitě, či aktivně zrazuje od spolupráce (zdůrazňuji, že mluvím v obecné rovině, že nepředstavuji situaci v Kralupech nad Vltavou!).

§ 3 představuje také práva PRF. Znovu předkládám celý seznam: Právo sdělit biskupovi svůj názor, má-li dojít k ustanovení faráře (nikoli administrátora) v uprázdněné farnosti. Právo biskupa rozhodnout o personálních změnách dle svého uvážení tím není dotčeno.

- zde připojím, že mě osobně překvapilo, že toto právo PRF nebylo při mém ustanovení naplněno.

Právo na informace o ekonomické situaci farnosti; vyjádřit svůj názor při změnách organizace duchovní správy ve farnosti, příp. hranic farnosti, při výběru pomocníků k podávání eucharistie, lektorů, akolytů a

katechetů, při plánování lidové misie či duchovní obnovy farnosti;

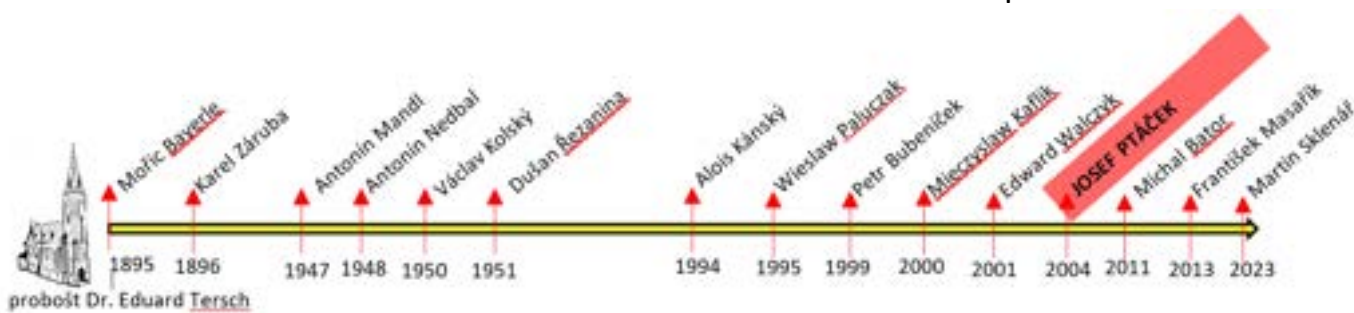
Právo podílet se na přípravě důležitých pastoračních kroků, na řešení důležitých otázek, týkajících se života farnosti, např. uspořádání církevních slavností a zvláštních slavnostních bohoslužeb (poutí, procesí, prosebných dnů) a na stanovení pořádku bohoslužeb;

Právo vyjádřit se ke kandidátu bohosloví.

Pastorační rada farnosti realizuje svoje práva v souladu s ustanoveními § 14 – 20 těchto stanov.

Co se týká voleb, tak volit může každý katolík starší 15 let, příslušející do farnosti. Právo být zvolen má každý katolík starší 18 let, který je ochoten plnit úkoly PRF. Stanovy to nezmiňují, ale domnívám se, že i zde by mělo platit, že volíme takové členy, kteří přísluší do farnosti, respektive v ní skutečně žijí (ve smyslu, účastní se života farnosti, alespoň účastní na nedělní bohoslužbě).

Závěrem vás ještě jednou prosím, abyste si stanovy pečlivě přečetli. Další informace k volbám budou v dalším čísle farního časopisu, kde představím, jak bych si představoval, že bude PRF ve farnosti působit.

P. Josef Ptáček: byla to doba změn

Vážení a milí farníci, dostal jsem za úkol napsat vzpomínku na farnost Kralupy nad Vltavou, kde jsem působil v letech 2004–2011. Moje první seznámení s Kralupy se však váže už k roku 1990, kdy jsem se v rámci studia na elektroprůmyslovce zúčastnil exkurze v chemičce Kaučuk. Když jsem mnohem později nastoupil do zdejší farnosti, „věčný plamen“ na jednom hořáku Kaučuku, viditelný široko daleko, mi moji studentskou minulost připomínal.

Rok 2006 byl dobou velkých změn, diskusí a tříbení názorů na to, jak má farnost v dnešní době vypadat a žít. Došlo ke sloučení okolních farností (Veltrusy, Velvary, Vepřek,

Chvatěruby, Nelahozeves, Zeměchy, Chržín) s farností Kralupy nad Vltavou. V každé z těchto původních farností byl jeden či více kostelů, mnohé z nich měly dříve svého faráře, faru a další zázemí. Tito kněží postupně zemřeli, ale jsem přesvědčen, že se za všechny své farníky stále přimlouvají u našeho Pána.

Každé z těch míst bylo specifické. Nakonec se kolem většiny kostelů vytvořilo větší či menší společenství, které postupně přebíralo za dané místo odpovědnost, zajišťovalo úklid kostela a přípravu bohoslužeb. Vznikla různá biblická společenství či modlitební skupiny. Dělal mi radost, když se na těchto místech našli ochotní dobrovolníci, kteří přiložili ruku

k dílu. O některých se vědělo, někteří působili spíše ve skrytosti. Vzpomínám, jak jsem se až po letech při jednom obědě náhodou dozvěděl o tajných ctitelích kostela Narození sv. Jana Křtitele v Zeměchách.

Na faře v Kralupech už tehdy působila Farní charita. Romský klub ve sklepních prostorách přinášel mnoho radostí, někdy i starostí. Nelze zapomenout ani na pověstné letní tábory, které Charita pořádala. Všichni víme, jak se služba Farní charity pod vedením charizmatické paní ředitelky Barbory Kovářové postupně rozvíjela až do dnešní podoby, k obrovské rozmanitosti činností a oblastí působnosti.

Přiznám se, že neskutečná vytrvalost, píle a odvaha paní ředitelky Bary je pro mě stále velikou inspirací. Obdivuji také její rodinu, protože ta má nepochybně na celém požehnaném díle svůj podíl.

S velikou vděčností vzpomínám na skvělé spolupracovnice, které na svých ramenou nesly veliké množství práce – Aničku, Lenku, Alenu, Janu, Věru, Evu, Ludmilu.

V roce 2011 jsem byl poslán panem kardinálem do farnosti Praha–Hlubočepy, abych pomohl postavit plánovaný kostel a komunitní centrum na Barrandově.

Neodcházelo si mi úplně snadno, neboť jsem s řadou vás vytvořil krásné vztahy a měli jsme stále mnoho plánů. Moje budoucí působiště, a zvláště místo budoucí stavby kostela však pro mě nebylo neznámé. Dříve tu totiž stálo

Misijní středisko, které nabízelo „nízkoprahové“ aktivity pro mládež, a já jsem sem občas jezdil s dětmi z Dětského výchovného ústavu (kde jsem během studia teologie pracoval).

Musím vyznat, že stále platí „co Pán Bůh řídí, dobře řídí“. Postupně jsme ve spolupráci s pastorační radou dali dohromady zadání projektu, zakusili velikou štědrost mnoha dárců a nyní již přes 3 roky kostel Krista Spasitele s

komunitním centrem i přilehlou kavárnou Kristian vítá své návštěvníky.

Vím velice dobře, že mnozí na tom máte také svůj podíl – ať už praktickou pomocí v prvních měsících přímo na místě, moudrou radou, modlitbou či finanční pomocí. Keramická dílna kralupské Charity nám vytvořila pěkné sošky Panny Marie Barrandovské. Velice vám za všechno děkuji. Když budeme mít cestu do Prahy, přijďte se podívat!

P. Josef Ptáček, farář ve farnosti Praha–Barrandov.

HLEDÁ SE SPRÁVCE FARNÍCH STRÁNEK

Pan Petr Belica ukončil svou službu ve farnosti. Děkujeme mu za jeho práci pro farnost. Petr spravoval mimo jiné webové stránky a facebook. Talé byl ve farnosti hlavním organizátorem Noci kostelů. Potřebovali bychom tedy někoho, kdo by byl ochoten si některou z těchto činností vzít na starosti. Zájemci se, prosím, hlase u otce Martina Sklenáře nebo manželů Žyrkových, případně pište na mailovou adresu kralupyfarnost@gmail.com. Jestli váháte a nejste si jistí, jestli by to bylo pro vás, rádi vám dodáme všechny potřebné informace. Pojdte se stát součástí týmu, těšíme se na vás!!!!

Budování farní kaple

Jak je na tom nově vznikající kaple v suterénu fary? V posledních týdnech se tento prostor díky několika šikovným lidem velmi výrazně proměnil a začíná vypadat jako důstojné místo, kde se jednou budeme moci scházet k modlitbě před Pánem.

Nejprve Pater Radek Tichý a biskup Zdenek Wasserbauer definitivně schválili celkový návrh kaple – tedy jak bude vypadat a kde bude umístěn svatostánek, jak bude vypadat oltář atd. Dále náš milý farník a chržínský

kostelník Andrej Godál provedl kompletní elektroinstalaci včetně montáže variabilního svítidla, které nám umožní bodově osvětlovat konkrétní místa v kapli – svatostánek, oltář, vitráž sv. Rity. Poté byla celá místnost vymalována bílou barvou a do čista uklizena. V současné chvíli se

pracuje na nákresu nerezového svatostánku, realizace pak bude svěřena vybrané zámečnické firmě. Oltář vzniká v dílně našeho dalšího farníka, pana Pavla Knapka. Dekorativní úpravy liturgického prostoru provede podle svého vlastního

návrhu umělecky nadaná mladá dáma Emily Guthrie, která také patří do naší farní rodiny. Drobné zednické práce provedl pan Tomáš Dörfl a otloukání omítek se chopili pan farář a další z našich

farníků, pan Bartoš.

Všem, kdo se na vzniku farní kaple spolupodílejí ze srdce děkujeme za jejich nápady, čas a práci a těšíme se na den, kdy si budeme moci říct: pojďme se spolu pomodlit na faru do kaple!

Zatančil si a pobavil se s kamarády

Ke konci ledna, přesněji 20. 1. se ve Zloníně konal ples organizovaný neratovickou farností. Já společně s kamarády a lidmi z Kralupské farnosti jsme se zúčastnili.

Byl to velice příjemný zážitek. Naprosto skvělí moderátoři nás vždy informovali o tom, co se děje, takže zábavy byl dostatek. Obzvláště úspěšná byla kapela Impulz, díky které jsme si mohli osvěžit naše lekce z tanečních nebo jen uvolnit svá těla a různými pohyby zkusit napodobit tanec.

Sešlo se tam hodně mých kamarádů, které jsem viděl naposledy před několika lety,

takže jsem se ani nestihl se všemi pořádně pobavit. Stále jsme chodili střídavě na taneční parket, provětrat se ven a povídat si v tišší místnosti vedle, to byla moje hlavní náplň večera. Kromě toho byl i dobrý doprovodný program jako např. vynikající vystoupení dvou nadaných tanečnic nebo tombola, kterou jsme nakonec bohužel nestihli.

Na celou akci vzpomínám moc krásně, především díky starým dobrým kamarádům, a doufám, že příští rok se budu moct zase účastnit. **Filip Zeman**

KOMUNITNÍ CENTRUM

MOSTY

PROGRAM na měsíc BŘEZEN 2024

úterý 5. března - POČTENÍČKO - Vitáme jaro

- od 9,30 h ve spolupráci s dětským oddělením Městské knihovny Kralupy nad Vltavou

pátek 8. března – Oslava MEZINÁRODNÍHO DNE ŽEN

- od 9,30 - posezení u kávy s příslibem **klavírního doprovodu** ke zpěvu i poslechu Mgr. Pavla Rynťa,
- povídání pana faráře R.D. Martina Sklenáře na téma **Velikonoční zvyky a symbolika**
- vystoupení dětí z Dětské skupiny Dobromysl
- od 15 h - vizážistka, oblečení Vaude, **Cestopisná přednáška** „Ženy na cestách“, aneb cestujeme bez cestovky, nalahko a nízkonákladově

středa 13. března POSEZENÍ U KÁVY + Malování keramických vajec

- od 10h

úterý 19. března SETKÁNÍ pěstounů

- od 10h

úterý 26. března – MĚSÍC V KOREI - přednáška o korejském Jamboree (mezinárodním skautském setkání)

- od 18:00

Každou **středu** od 10 h **DÍLNICKY**

Místo konání:

Kavárna Rigrovka: Řiegrova 173/4, Kralupy nad Vltavou

e-mail: komunitnicentrum@nasefarnost.cz

tel: 724 170 796

Cílem jsou sousedská setkávání, mezigenerační propojování, zapojování se do života v místě bydliště

Spolufinancováno
Evropskou unií

MAS Kralupsko

Charita
Kralupy n. Vlt.

Svatý Benedikt z Nursie (480-547)

“Hledej pokoj a usiluj o něj.” (Žalm 33)

“Matutina se ostatně, hlavně v zimě, odbývá brzy, za hluboké noci, a příroda je ponořena do spánku, vždyť mnich má vstávat za tmy a dlouho se za tmy modlit, očekávat příchod dne a rozsvěcovat temnoty plamenem své zbožnosti.” (U. Eco, Jméno růže)

“Mniši jsou tiší, jsou tiší jak myši.” (Lotrando a Zubejda)

Abbé Pierre Pérignon: „Honem, bratři, pojďte sem! Piju hvězdy!”

Posloucháte občas Prokopa Siostrzonka, opata břevnovského kláštera? Také na Vás působí uklidňujícím, uvěřitelně vřelým, lidským dojmem? V areálu břevnovského kláštera nás jednou s kamarádem - varhaníkem omylem zavřeli na zahradě, díky čemuž už vím, že zdánlivě vysokou zeď přelézt jde a hodně jsme se tehdy s Ondrou z Liboce zasmáli. Ještě radši ale vzpomínám na den, kdy mě známým pražským kláštelem provázela milý benediktýnský mnich – poprvé jsem zakusila benediktýnskou pohostinnost, i po letech si umím vybavit klid, který z muže prýštil. Kde leží původ přitažlivosti benediktýnského řádu?

Kolik Benediktů znáte? Papeže Benedikta určitě, sherlockovského Benedicta Cumberbatche pravděpodobně, ale rozhodně všichni známe Benedikta z Nursie, slavného raně středověkého světce. Pojďme

si uvědomit, v čem byl tak výjimečný, a proč je pro naši dobu obzvlášť následováníhodný. Benedictus znamená požehnaný, léčivý a také “ten, který dobře (bene) mluví (dicto)”. Malý Benedikt vyrůstal se svou sestrou Scholastikou od března roku 480 v poměrně drsné, ale překrásné vesničce Nursii v pohoří Monti Sibillini. Při římských studiích si prošel šokem - Řím už byl dobyt Vizigóty, jeho rodná Nursie spadala od 6. století pod Langobardy, známý svět se před očima měnil rychleji, než bylo zdrávo, stával se stínem své původní slávy a jak psal svatý Jeroným: „Město, jež si podrobilo svět, bylo samo podrobeno.” Po dobách napjatých bojů se lidé uvolňují, v Římě se během radovánek dostávala spousta obyvatel do morálního mínusu (představme si je třeba jako postavy Felliniho Sladkého života). V Římě student pochopil, že není v jeho silách obyvatele změnit. Došel k myšlence, že musí změnit sebe, a pak teprve působit na druhé, postupně, příkladem a daleko od hlučícího davu. Inspirován pouštními otci odešel napřed do Enfide, kde soustředil malou komunitu spolubratrů, tady se započaly jeho menší zázraky. Když ho Apeniny propustily do Subiaca, potkal se zde s (rovněž) budoucím světcem jménem Romanus. Rozhovor s ním na něj zapůsobil tak mocně, že se rozhodl obléknout hábit a prožít kus života v místní jeskyni nad jezerem, kam mu přítel následně po tři roky “slaňoval” chléb. Před pokušeními se prý vrhal do trní. Benedikt neprchal před lidmi ani před sebou samým, toužil být blízko Bohu. Netušil ale, že

v další komunitě se ho pokusí zbavit života samotní mniši. Nesnesli nová Benediktova pravidla, tři roky prožité v jeskyni se promítly do jeho naprosté skromnosti. Spolubratři se ho pokusili otrávit vínem. Benedikt pohár požehnal a ten se rozlomil. Život byl zachráněn, důvěra ve spolubratry zemřela.

Zkroušený Ital odešel na nové místo vyzkoušet další nápad v praxi, 12 komunit ve 12 kláštorech. I tady zakusil zklamání, kněz se sousedství žárlil na kolegovy úspěchy i

pevnou víru a vyslal do kláštera nahou ženu, drby se mezi lidmi umí šířit rychlostí blesku... A co udělal Benedikt tentokrát? Ano, zase odešel hledat lepší model, a tentokrát mu vyšel. Soustředil mnichy v jedné budově kláštera, tedy už žádné samotaření v jeskyni, ani roztržštěnost 12 budov, ale vše pod jednou střechou, na Monte Casinu, kde napřed srovnal se zemí antickou kapli. Tady ho navštívil vizigótský panovník, právě tady došlo k

vykrytalizování slavné Regule neboli Řehole. Soupis pravidel se inspiroval pouštními otci a svatým Augustinem, byl tenký, mírnější než východní řehole, jednalo se o jakousi tréninkovou nemystickou, o to však praktičtější příručku o 73 kapitolách, určenou pro všechny mnichy. K čemu má směřovat mnich a vlastně většina křesťanů?

Pravidlo 8 hodin spánku, 8 hodin prací, 8 hodin modliteb (a zpěvu) je přímo geniální-vyvážené, praktické i kontemplativní. „Laudes - Je zvolen nový cellerarius, ne však nový knihovník“, „Sexta-Adso jde hledat lanýže a najde minority,“ pamatujete lehce

ironické názvy kapitol Ecova Jména růže? My čtenáři jsme se při dumání nad vrahem leckdy poprvé seznamovali s benediktýnským členěním dne. Mnich ví, kde je jeho místo, kdy se má co modlit. Heslo Ora et Labora je známé sice až od 19. století, praktikováno bylo každopádně od počátků.

Benedikt apeloval na důležitost modlitby i práce - obojí má vést k Bohu, být v souladu. Práce už nebyla určená otrokům, ale všem lidem, jako výzva k oslavě Boha. Pokud mnich

cítil pýchu, jak mu jde práce hezky od ruky a vynikal v ní, pozorný opat ho nasměroval k práci jiné, cílem opravdu neměl a nemá být workoholismus či skrytá soutěž o nejlepšího dřiče.

K rukodělné práci se postupně přidávala práce v skriptoriích, díky nimž se zachovaly opisy Bible, ale i knih antických, západní kultura by měla mít tato místa milující kulturu ve

velkém respektu. Eco krásně v románu předvedl důležitost i tajuplnost benediktýnských knihoven. Kde se stáčelo první pivo v Čechách? Ano, všechny indicie vedou do Břevnovského kláštera.

Mniši při práci experimentovali, zahradničili, léčili, vymýšleli receptury, pivo nebo víno nebyly výjimkou. Šampaňské Dom Pérignon odkazuje k mnichu Pierrovi, který 47 let v pozici sklepmistra mísil vína, začal chápat vliv sluníčka na vinnou kvalitu. Lahve s kvasícím vínem v jeho době často ještě explodovaly, po jednom z výbuchů se Pierré napil šumivého vína a měl pocit, jako by pil

hvězdy. Mnich milující metafory - v křesťanství najdete opravdu všechno.

Stabilitas loci neboli základem je jedno místo, mnich je po celý život spojen (pokud neemigruje jako Anastáz Opasek) s jedním klášterem, tělo i po smrti zůstává v blízké klášterní hlíně. Je potřeba zapustit kořeny, prožívat vazby, být tu pro druhé. Klášterní zdi

Klášter u Subiacu, v místě jeskyně sv. Benedikta.

vonící modlitbou a zpěvem přitahují dodnes poutníky, studenty, vyhořelé lidi a dávají jim něco, s čím se v obchodním centru neseťkají. Klid, přijetí, usebrání. Mnich Martin v Dreherově Benediktově cestě vypravuje, jak ho vždy při cestování mimo zdi kláštera překvapuje množství prázdných výrazů v lidských tvářích fixujících telefon, neklid, horší soustředěnost. Návrat do kláštera je pro něj úlevou.

Nelitujme mnichy za zdmi, litujme občas sebe, vězení mívá spoustu podob. Během doby covidové jsem našla zalíbení v pročítání cestopisů a nešlo si nevšimnout, že někteří polárníci, ač nesmírně kreativní a odvážní, umírali rozvedení, polozapomenutí v domovech důchodců.

Mnich nemá děti a partnerku, ale vždy bude obklopen svými spolubratry, jak se to

koneckonců podařilo i Benediktovi, když se odebíral k Bohu.

Lectio divina, další z bodů stanovených Benediktem, je čtení z Bible provázené několika kroky. Je to metoda, která se dnes očekává i od nás. Mezi zběžným listováním Bible a skutečným vnořením se do stránek je rozdíl asi jako mezi přípravou sendviče a vařením. Že ticho léčí, benediktýni zakoušeli zřejmě často. V řádu bylo postupně vymyšleno 127 posunků - předchůdců znakové řeči. Tři prsty znamenaly sůl, zakulacené spojení palce s ukazováčkem chléb, ryba plave ve vodě, znak si tedy sami určitě odvodíte. Práci s tichem dovedli k dokonalosti cisterciáci, na letním táboře by bobříky mlčení zvládali levou zadní. V Praze jsem jezdívala o středách kontempletovat do krypty Plečnickova kostela, zpočátku nám devadesát minut mlčení připadalo jako věčnost, časem se stalo sdílené ticho přirozeným, vše lze opravdu trénovat.

Askésis zakoušíme teď o postu a je důležité připomínat si, že odříkání se mlsání, ať už čokolády (hlásím se), kávy, nadbytku jídla nebo cigaret, má vést k co nejmenší sebestřednosti a maximální blízkosti k Bohu, opět tu nejde o soutěž.

Opat má být člověk skutečně dobrého srdce, koneckonců i první křesťané získávali pro víru ostatní svou dobrotou srdce, ne hluboce promyšlenými argumenty, a majetek má být co nejvíce sdílený.

Benediktovy poslední pozemské dny probíhaly ve znamení vizí, blesků a sesterské umanutosti. Tušil blízkou smrt, propadl se do víze, kde silně vnímal Boží přítomnost. Pár dní před smrtí ho navštívila sestra Scholastika, která se nedala odradit od jeho neochoty opustit klášter, de facto si vymodlila bouřku,

po níž bratr konečně vyšel ven. Za pár dní v březnu zemřel, pár dní po své sestře,

spolubratři jeho zeslabené tělo drželi, aby byl blíž nebi. Po svatořečení se jeho atributy stal pohár, havran, trní nebo berle a

světec je mimo jiné i patronem speleologů. Pohřben je v Monte Cassinu.

Řád, s nímž je spjatý i svatý Vojtěch, svatá Hildegarda nebo Anselm Grün směřují se na nás často z výloh knihkupectví, ani dnes neztratil nic ze své pohostinnosti a vlídnosti. Před osmi lety Nursii zasáhlo zemětřesení, bazilika sv. Benedikta skončila v troskách, nikdo zázrakem nezemřel a mniši neprchali, ale pomáhali místním.

Dnešní doba se často přirovnává k dobám úpadku Říma - stejně jako českoslovenští disidenti vytvořili "paralelní polis" a uvnitř rodin si tak utvořili ostrůvky spolupráce a bytových přednášek, i my můžeme být ve světě i mimo svět zároveň. Neizolovat se, nevyvyšovat se, ale také neslevovat z principů křesťanství, jakkoli jednodušší a svůdnější by bylo připojit se k většině, víkendy trávit bloumáním v obchodním domě Palladium, v neděli si pospat.

Naší jeskyní se může stát modlitba, střídmy uklizený pokoj, naším klášterem pevné vazby s přáteli v kostele i mimo něj.

Spousta lidí doporučuje nosit s sebou benediktýnský medailon s nápisem, ať nám nevládne drak, jiným stačí nosit Benediktovy rady v srdci.

Klára Palasová

Prameny:

Rod Dreher: Benediktova cesta

Umberto Eco: Jméno růže

Zdeněk Jančařík: Žena ať v církvi promluví

Radka Těšínská Lomičková: Znaková řeč v cisterciáckých a benediktýnských kláštorech ve středověku

John Krakauer: Útěk do divočiny

Federico Fellini: La Dolce Vita

YouTube: „Benedict, Did You Know?“

A který řád je blízky Vašemu srdci? U vchodu do kostela najdete krabici, kam můžete vhadzovat papír se jménem svého nejmilejšího řádu. V příštím čísle Farních listů zveřejníme řád, který Vás oslovuje nejvíce. Bude to zakladatelský řád benediktýnů, studijních dominikánů, skromných, přírodumilujících františkánů, nebo snad misijních jezuitů, kontemplativních karmelitánů, dětem blízkým salesiánů, případně nějaký z ošetřovatelských či rytířských řádů? Propisky a papírky už se těší na Vaše písíci ruce. Děkujeme.

Měsíčník pro potřeby farníků vydává Římskokatolická farnost Kralupy nad Vltavou, Chmelova 212, 278 01 Kralupy nad Vltavou, IČ: 49519085 | Číslo 3/2024 (březen) vydáno 3.3 2024 v nákladu 110 ks. | Tisk: Farní úřad Kralupy n. Vlt. | Příspěvek na tisk 10Kč. Číslo připravili uvedení autoři. Připomínky, náměty či fotografie pošlete na casopis.farnosti@gmail.com **Uzávěrka 20. dne v měsíci.** Elektronická verze na www.farnostkralupy.cz

Stále hledáme název našeho měsíčníků,

aby se titul Farní listy nepletl s Farním týdeníkem. Máte nápad, jak by se časopis, který držíte v ruce, mohl jmenovat? Aby to bylo trefné, hezké, zapamatovatelné? A ještě lépe kdyby to mělo v sobě vtip a eleganci? Popusťte uzdu fantazii, vítáme i šílené návrhy – mohou inspirovat. Všechny nápady příště zveřejníme a společně vybereme. Pište na csasopis.farnosti@gmail.com nebo komukoli z tvůrců časopisu – my si to předáme. Děkujeme a těšíme se.

NOC ŽALMŮ BEZ CENZURY

Modlitba za Ukrajinu, Rusko,
Izrael a Palestinu

Budeme číst
divoká slova
biblických písní,
které se obvykle
nepoužívají
celé.

Prostor vyjádřit
hněv, strach
a bezmoc
bezpečně
a před Bohem.

úterý 12. 3. 2024
20.00 – 22.00
Kostel Narození Panny Marie
Roudnice n/L
farnostroudnice.cz

Olga Měkotová, Pavla Kšicová a Libuše Sakalová
ve spolupráci s Městským muzeem v Kralupích
vás zvou na vzpomínkovou akci

PAMATUJ

u příležitosti 80. výročí
vyvraždění terezínského
rodinného tábora v Osvětimi 8. 3. 1942

7. března 2024

od 17:00 hodin ➤

položení kamene zmizelých - Miroslav Goldberger,
před dům čp. 359 v Přemyslově ulici za účasti pana
Michaela Lichtensteina, předsedy židovské obce v Teplicích
a členů kralupského skautského střediska.
Hostem bude pí. Radana Rutová za Institut Terezínské iniciativy.

od 18:00 hodin ➤

program v Městském muzeu zahájí pěvecký sbor Euphonia
pod vedením Pavly Kšicové (ZUŠ Kralupy n. Vlt. a ZUŠ Vrané
n. Vlt.), hebrejské a jidiš písně.
Úvodní slovo Marta Malá, Nadační fond obětem holocaustu.
Příspěvek o osudu kralupských židovských obyvatel Jan Racek.

www.muzeumkralupy.cz